

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΜΠΡΑΝΚΑΤΣΙ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΜΙΑΣ ΒΡΑΔΥΝΗΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Η Νανά κι' ἡ Λουίζα δούλευαν στὸ ἴδιο καπελλάδικο καὶ καθόντουσαν μαζί σ' ἕνα ὄγρο καὶ κρῶ δωμάτιο. Ἀπ' τὸ παράθυρό του ἔβλεπαν ἕνα μελαγχολικὸ πανόραμα ἀπὸ μαῦρες καμινάδες καὶ μουχλιασμένα κεραμίδια. Ὅλη τὴν ἡμέρα κοιθαλοῦσαν τὰ κινεῖλα τῶν πελατισσῶν τους.

Ἡ Νανά κεινο τὸ βράδυ χτένιζε τὰ μετάρια μαλλιά της μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Πιὸ πέρα, ἡ Λουίζα κτύπιζε μελαγχολικὰ τὸν ἀνοιξιῆτικο οὐρανό. Ἐπειτα, μὲ μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφασι, γύρισε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε στὴ φίλη της:

—Νανά, πρέπει νὰ πάμε ἀποπνεύ στὸ «Κρικρί». Θὰ εἶνε κὲ πέρα ὁ Ἄλμπερ μὲ τοὺς φίλους του. Μᾶς περιμένει...

Ἡ Νανά χαμογέλασε μὲ πίκρα.

—Γιὰτί ξεν πάς μόνη σου;... τῆς εἶπε. Ἐγὼ δὲν ἔχω καινούριου φόρεμα. Δὲν μπορῶ νὰ πάω μὲ τὸ παλιὸ σ' ἕνα τόσο ἀριστοκρατικὸ κέντρο!...

—Τὸ συλλογίσθηκα αὐτὸ... τῆς ἀπάντησε ἡ Λουίζα πονηρά. Γιὰ ἄκουσε ὅμως: «Ἐγὼ μὰ ἰδέαι! Ἡ θεία μου Ζακελίνα, ὅπως ἔβρισε, ἔχει ἕνα καθαριστικόν. Ἐ, λοιπόν, θὰ τῆς ζητήσω νὰ μὲ δανείσῃ; γιὰ λίγες ὄρες μιὰ τουαλέττα. Ἐχει ἕνα σαορί!... —Μιά ξένη τουαλέττα, ἔκανε ἡ Νανά. Μ' αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!

—Γιὰτί; ἀπόρησε ἡ Λουίζα. Ἡ θεία Ζακελίνα μὲ λατρεύει. Θὰ τῆς πῶ πὺς τὴν θέλω ἐγὼ τὴν τουαλέττα ποὺ θὰ πάρουμε... Ὅλες ἡ κυρίες τοῦ κελιοῦ κόμουν τὶς στέλιονες τὰ φορέματά τους, ἅμα λεκιάζουν λιγάκι, γιὰ νὰ τὰ καθαρίσῃ.

Ἡ Νανά ἔξοπασε σ' ἕνα νευρικό γέλιο. μ' ἀπέφυγε νὰ κυττάξῃ τὴ φίλη της στὰ μάτια. Ἡ Λουίζα τότε κατὰ τάση πὺς τὴν εἶχε περθεῖ κ' ἀρπάζοντας τὸ καπέλλο της, βγήκε σάν ἀστριπτὴ ἀπ' τὸ δωμάτιό τους, φωνάζοντας:

—Περιμένε με. Δὲν θ', ἀργήσω!...

Ἡ Νανά, μεταμφιεσμένη κεινο τὸ βράδυ σὲ μεγάλη κυρία, μπήκε εἰς τὸ «Κρικρί» μ' ἕνα μοιραῖο ὄφρος, ποὺ ἔκανε δλους τοὺς ἄνδρες νὰ τὴν κυττάζουν μὲ θαυμασμό. Φοροῦσε μιὰ ὑπέροχη τουαλέττα ἀπὸ μαῦρο βελούδο, πανάκριβο, ποὺ τὴν ἔκανε ν' εἶνε μέσος σ' ἕνα μαγευτικὸ δνειρο. Παντοῦ ἔβλεπε χαμόγελα κι' ἀπὸ παντοῦ ἄκουγε τρυφερά λόγια. Ἐνας φίλος τοῦ Ἄλμπερ ξετρελλάθηκε μαζί της. Ἡ Νανά χόρευε μαζί του, ἤπιε ἀφθονά ουμπάνια, μὰ ὕστερ' ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, ἂν κι' ἦταν λιγάκι ζαλιωμένη, εἶπε στὴ Λουίζα πὺς ἔπρεπε νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι τους. Ὁ νοῦς τῆς ἦταν διαρκῶς στὴν ξένη τουαλέττα...

Ἄργα λοιπόν, πῆραν ἕνα ταξί καὶ γύρισαν μόνες στὴν πυλῆα Μοιματόρη ὅπου καθόντουσαν. Μὰ, ὅπως εἶπαμε, ἡ Νανά εἶχε μεθύσει λιγάκι ἀπ' τὴ σαμπάνια καὶ, γελώντας τρελλὰ διχως λόγο, θέλησε νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, μ' ἕνα ἀπότομο πήδημα. Καὶ πῆδησε ἀσυλλογίστα. Ἀλλὰ τὴν ὄρα ποὺ πατοῦσε τὸ πόδι της στὸ πεζοδρόμιο, μπροστὰ στὸ σπίτι τους, ἄκουσε ἕνα σκίωμα καὶ τὴν τρυμαγμένη κραυγὴ τῆς φλῆς τῆς.

—Τὸ φόρεμα!...

Ἡ τουαλέττα εἶχε μπλέξει στὴν πορτιέρα τοῦ αὐτοκινήτου κι' εἶχε ἀνοίξει ἀπὸ πάνω ἴσαμε κάτω.

Ἡ Νανά μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν κατατροφή, χλώμιασε ξαφνικά κι' ὕστερα ἔπεσε λήθθυμη στὴν ἀγκαλιά τῆς Λουίζας.

Ὅταν συνήλθε, ἡ φίλη τῆς ἄρχισε νὰ τὴν παρηγορεῖ μὲ τὸ συνθηθιμένο ὄμορφο της.

—Ἐλα, ἠούχουσε... τῆς εἶπε. Ὅλα μποροῦν νὰ διορθωθοῦν. Μὰ δὲν ὄρακι παρά μόνον ἕνας τρόπος: Νὰ πᾶς στὴν κυρία τῆς τουαλέττας καὶ νὰ τῆς ἐξηγήσης τί συνέβη... Ἡ θεία Ζακελίνα μοῦ εἶπε πὺς πένε μιὰ τρελοαγγίδια, ποὺ ἀλλάζει τουαλέττες σάν τις κάλτσες της. Ἐἶνε κελὴ γυναικὰ καὶ θὰ καταλάβῃ πὺς δὲν τὸ ἤθελες... Ἐρεῖς πὺς τὴ λένε; Εἶνε ἡ Σουλθία Οὐίλλιαμ. Κάθετα στὸ «Ρίτες»...

Ἡ Νανά ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ δὲν εἶπε τίποτε.

Ἡ Σουλθία Οὐίλλιαμ εἶχε γόρυ της τὴν «μασάζ» της, τὸν κομωτὴ της, τὴν μακιουριστα της, τὴν καμριέρα της κι' ἕνα μεγάλο κόκκινο παπαγάλου, ποὺ ξεφώνιζε ὕστερικά σάν νὰ εἶχε τρελλαθῇ.

Ἡ Νανά μπήκε σὸν κοιτῶνα της δειλιά, μ' ἕνα πακέτο στὸ χέρι. Ἡ Ἀγγλίδα, σκανδαλισμένη, μισόνοιξε τὰ βλέφαρά της καὶ τὴ ρώτησε:

—Τί τρέχει;

Ἡ Νανά ἔγινε κατακόκκινη κι' ἄρχισε νὰ ψιθυρίζη:

—Μὲ στέλνει ἡ καθαρίστρια... Τὸ φόρεμά σας... Ἐνα ἀτύχημα... ἐγὼ... ἔμεινε...

Καὶ μὴ μπορώντας νὰ συνεχίσι ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς, ἔξοπασε σὲ γοερά κλάμματα. Ἡ Σουλθία Οὐίλλιαμ ἔσανκκλεισε τὰ βλέφαρά της κι' εἶπε μὲ ἀπάθεια στὴν καμριέρα της:

—Πῆτε σ' αὐτὸ τὸ παλασό κορίτσι πὺς δὲν εἶνε δικό μου τὸ φόρεμα. Εἶνε τῆς κυρίας Νοέλ, ποὺ κάβεται στὴ Λεωφόρο τῶν Ἠλυσίων. Μοῦ τὸ εἶχε δώσει γιὰ νὰ βγάλῃ ἡ μοῖστρα μου ἕνα ἀχνάρι...

Ἡ Νανά, τρομαγμένη, ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι καὶ θῆκε πάλι εἰς τὸ δρόμο... Ἡ κυρία Νανά καθῆταν κοντὰ στὸ Δосу τῆς Βουλῆς. Παρουσιάσθηκε λοιπὸν μπροστὰ τῆς, ὕστερ' ἀπὸ λίγο, μὲ δακρυσμένα μάτια καὶ μὲ τὸ πυκτὸ στὰ χέρια.

—Τί θέλετε; τὴ ρώτησε μὲ μιὰ παγερὴ ματιὰ ἡ κυρία Νοέλ, ποὺ ἦταν ἐξαπλωμένη σ' ἕνα κόκκινο ντιβάνι καὶ κάπνιζε ἕνα μυρωδάτο σιγαρέττο.

—Κυρία... ψιθύρισε ἡ Νανά καὶ ξετύλιξε τὸ πακέτο. Τὸ φόρεμά σας...

Ἐκεῖνη τῆ στιγμὴ ἀκούσθηκαν βήματα στὸ διαδρόμο κι' ἔξαφνα μπήκε μέσος στὸ δωμάτιο ἕνας φαλακρὸς καὶ κοντόχρονος κύριος, μ' ἕνα εἰρωνικό χαμόγελο στὰ χεῖλη.

—Ἄ, ἐτσι; Ἐνα καινούριου φόρεμα; φώναξε σαρκαστικά στὴν κ. Νοέλ. Μποροῦσε νὰ μάθουμε πόσο τὸ πλήρωσες; Μοῦ φαίνεται πὺς ἡ ἐρώτησίς μου δὲν εἶνε ἀδιάκριτος, ἔ;

Ἡ κυρία Νοέλ χλώμιασε ἀπότομα κι' ἔβησε νευρικά τὸ ταίγαρο της. Πὺς μποροῦσε νὰ πῆ ὅτι αὐτὸ τὸ φόρεμα τῆς τὸ εἶχε χαρίσει ὁ τρυφερὸς φίλος της, ὁ Ραοῦλ Ντυβάλ; Πὺς νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ἔπειτα πὺς τὸ εἶχε δανείσει στὴ φίλη τῆς Σουλθία Οὐίλλιαμ γιὰ νὰ βγάλῃ ἕνα ἀχνάρι; Σῆκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὄμους της καὶ μὲ μιὰ προσποιητὴ ἀπάθεια, ἀπάντησε στὸν ἄνδρα τῆς:

—Ἄν δὲν ἦσουν τόσο καχύποπτος καὶ ζηλιάρης, θὰ σ' ἀγαποῦσα περισσότερο, γιὰτί ἔτσι δὲν θὰ ἔλεγεσ διαρκῶς ἀνοησίες! Αὐτὸ τὸ κορίτσι εἶνε ἡ ἀδελφὴ τῆς καμριέρας μου. Ἡρενὲ νὰ μοῦ πῆ ὅτι ἔσκισε διχως νὰ τὸ θέλῃ τὸ φόρεμα μιᾶς κυρίας, ποὺ τὸ εἶχε δώσει στὸ καθαριστικὸ τῆς καὶ νὰ μοῦ ζητήσῃ τὴ γνώμη μου ἀν διορθωταί... Αὐτὸ εἶνε ὄλο!...

Ὁ κύριος Νοέλ ἔβρισε μιὰ εἰρωνικὴ ματιὰ στὸ φόρεμα, ἄλλη μιὰ στὴν ἐπιπόλαιη γυναικὰ του καὶ βγήκε ἀργὰ-ἀργὰ ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Ἡ κυρία Νοέλ τότε πετάχτηκε ἀπ' τὸ ντιβάνι, ἔβαλε ἕκατὸ φράγκα στὸ χέρι τῆς Νανάς, τὴν ἔσπρωξε νὰ βῆ ἀπὸ μιὰ ἄλλη πόρτα καὶ τῆς ψιθύρισε σ' αὐτὴ:

—Φεύγα γρήγορα... Κράτησε τὸ φόρεμα... Δὲν θέλω νὰ ξαναγίνῃ λόγος γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία!...

Ἡ Νανά, σαυσιωμένη, κατέθηκε γρήγορα τὴ σκάλα, μὰ μόλις ἔκανε νὰ βῆ, βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα κομψὸ κι' ὄμορφο νέο Ὅταν ὁ Ραοῦλ Ντυβάλ! Δὲν ἤξερε πὺς εἶχε γυρίσει: ἔξαφνὰ ἀπὸ τὸ ταξεῖδι του ὁ κύριος Νοέλ καὶ πῆγαινε νὰ ἔῃ τὴ φιλενάδα του.

Μόλις πρόσεξε λοιπὸν στὰ χεῖρας τῆς Νανάς τὸ βελούδινο φόρεμα, γούρλωσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν κατάπληξι:

—Ποῦ τὸ πᾶτε αὐτὸ τὸ φόρεμα; τὴ ρώτησε.

Ἡ Νανά, γιὰ νὰ μὴ κἀν καμμιά ἄλλη... γκάφφα, τοῦ ἀπάντησε:

—Μοῦ τὸ χάρισε ἡ κυρία Νοέλ...

—Ἄ, ἐτσι! ψιθύρισε ὁ Ραοῦλ Ντυβάλ. Μὲ βάζει νὰ ξεδιψῶ 5.000 φράγκα γιὰ μιὰ τουαλέττα κι' ὕστερὰ τῆς χαρίζε!... Θαύμασια!...

Καὶ κτύπησε στὸ πρόσωπο τῆς ὄμορφης Νανά. Ἀμέως τότε ἄλλαξε ἔκφρασι καὶ χαμογέλασε.

—Ἐλάτε, τῆς εἶπε. Ἐσχέστε ὅτι σὰς εἶπα. Αὐτὴ ἡ κυρία Νοέλ μὲ πειράζει εἰς ταῦτα... Αὐτὸ τὸ περιστατικὸ εἶνε ὁ ἐπιλογος τῆς ἱστορίας μας. Καὶ τώρα, μιὰ καὶ τὸ φόρεμα αὐτὸ τὸ πλήρωσα ἐγὼ, σὰς τὸ χαρίζω μ' ὄλο μου τὴν καρδιά! Μὰ ὄπο ἕνα ὄρο: Ἐὰρθῆτε ἀποπνεύ νὰ χορῆψουμε μαζί στὸ «Κωκάξιν-ἔν». Σὺμφωνοι;

Ἡ Νανά, δλόχαρη, ἔσκυψε τὸ κεφάλι κι' εἶπε ἕνα «ναί», ποὺ ἔμοιαζε μ' ὀλόκληρη ἐρωτικὴ ἐξομολογήσι...

Ὅταν ὁ Ραοῦλ Ντυβάλ καὶ ἡ Νανά μῆταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ ἀριστοκρατικὸ ντάνουγκ, ὁ κόσμος εἶχε πιάσει κιάλας ὄλα τὰ τραπέζια. Τέλος ὄμως βρῆκαν μιὰ θέσι, στὸ βάθος. Μὰ φαντάζεστε τὴν ἔκπληξι τους ὅταν εἶδαν δεξιὰ τους τοὺς συζῦ-

Ὅλη τὴν ἡμέρα κοιθαλοῦσαν τὰ κινεῖλα τῶν πελατισσῶν τους...

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὸ σπαθὶ τοῦ Σκενδέρηπου. Ὅπου ὁ Μωάμεθ ὁ Περθετῆς ἀπερὶ καὶ ἐξίσταται. Ἡ ἀπάντησις τοῦ Σκενδέρηπου στὸ Σουλτάνο. Ὁ ἥρωϊκὸς μαρκεσιὸς καὶ ὁ ἀναβλητικὸς βασιλεὺς. Μιά ὄραϊα παρατήρησις. Πῶς γλύτωσε τὸν ἀπεκεφαλισμὸν τῆς ἐκαιλίσιαι Μαργαρίτας. Πῶς πεδαινοῦν εἰ γυναικί. Ὁ ἥρωϊκὸς θάνατος τοῦ τογματάρχου Σερβάντεν, κτλ κτλ.

Ὁ περίφημος ἡγεμὸν τῆς Ἀλβανίας Γεωργίος Καστριώτης ἢ Σκενδέρηπου, εἶχε νικήσει τοὺς Ὀθωμανοὺς σὲ ἐκκοπήν μάχης. Κά τὸσο τρομερὸς εἶχε γίνει, ὥστε τὸ σπαθὶ τοῦ ἀποκτήσει φήμη θεοστυμῆ.

Ὁ τότε σουλτάνος Μωάμεθ Β' ὁ Περθετῆς, περίεργος ἀπὸ τὰ τόσα θρωικὰ ποὺ ἄκουγε. Ἐστειλε προεβία στὸ Σκενδέρηπου, παρακαλῶντας τὸν νὰ τοῦ στείλῃ τὸ σπαθὶ του νὰ τὸ δῇ.

Ὁ Σκενδέρηπους τοῦ τὸ ἔστειλε.

Ὁ Μωάμεθ τὸ ἐξήτασε καὶ ὁ ἴδιος, τὸδεῖξε καὶ σὲ συμβούλιον θεοβίσησόν, ἀλλὰ τὸ βρήκαν ὡσεὶ ἓνα σινηθισμένο μεγάλο σπαθὶ.

Τότε τὸ σουλτάνος ἔγραψε στὸ Σκενδέρηπου, ἐπιστρέφοντάς του τὸ σπαθὶ του, μὲθ' ἓν πολὺν τιμὰ δῶρα :

Ἐπορὸ πὸς ἔκανες τόσα πράγματα μ' αὐτὸ πὸ σπαθὶ, ἐνὸς ὄραρου καὶ τόσα ἄλλα πῶς κοφτερά καὶ καλύτερα ἀπὸ μὲταλλο! Μήπως τὸ ἔχεις μαγεμένο!

Κι' ὁ Σκενδέρηπους τοῦ ἀπάντησε ὡς ἐξῆς :

Ἐδχαριστῶ γιὰ τὰ δῶρα... Ἐνοῶ καὶ τὴν ἀφορία σου, τὴ σχετικὴ μὲ τὸ θαυματουργὸ σπαθὶ μου!... Ἐὰ κατὰλαθεῖς ὅμως τὴ μυστικὴ ἀξία του, ἀποστέλναι μὲθ' ἓν τὸ σπαθὶ καὶ τὸ μπράτσου μου, ποὺ τὸ κρατᾷ!

Ὁ συνταγματάρχης μαρκεσιὸς ντὲ Μαριβόλ, γύρισε, ἔστερα ἀπὸ μιὰ μάχη, στὸ Παρίσι, μὲ κομμένο τὸ δεξιὸ του μπράτσο ἀπὸ τὴ σφαίρα ἐνὸς κανονιοῦ. Ὅταν ἀνέφερος, παρουσιάστηκε στὸ βασιλεῖα Λουδοβίκο 14ο καὶ τοῦ ζήτησε κάποια χάρη.

—Θὰ δοῦμε!... Ναί... Ἐνοῖα σας!... τοῦ ἱποκρίθηκε ὁ βασιλεὺς.

Κι' αὐτὲς ἡ διαβεβασίσεις ἐπανελήθησαν πολλὰς φορὰς, δίχως φυσικὰ κανένα ἀποτέλεσμα.

Μιά μέρα, ἐπιτέλους, βαρῆθηκε ὁ ὑπερήφανος καὶ ἀτρόμητος ἐκεῖνος εὐπαταρῆς ν' ἱνεθοκατεβαῖν τὶς σκάλες τῶν ἀνακτορῶν. Κι' εἶπε θαρραλέα στὸ Λουδοβίκο, μάλιστα ἑαυτοῦνος πάλι τὶς σινηθισμένες ὑπεκρινγές του:

—Μεγαλειότατε, ἔχω νὰ παρατηρήσω ζυλῶδὸς στὴ Μεγαλειότητά σας τὸ ἐξῆς: Ὅτι ἂν ἀπαντοῦσα καὶ ἐγὼ στὸν στρατηγόν μου.

Ἐ'Ἐνοῖα σας, καὶ θὰ δοῦμε, ὅταν μὲ διέταξε νὰ δομησῶ κατὰ τὸ ἔχθρο, ἔξάπαντος θὰ εἶχα ἀκόμη τὸ δεξιὸ μου μπράτσου!

Ὁ βασιλεὺς ἄναγκαστὸν τὴ χεῖλιν του, ἀλλὰ ἔσπευσε συγχρόνως νὰ κἀμῃ ὅτι τοῦ ζητοῦσε ὁ μαρκεσιὸς.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ὁ Ἅγιος καὶ ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα, εἶχαν ἀκοινοθεῖν μιὰ σταυροφορία ἐναντίον τῶν Σαρακηνῶν, ὁ ὅποιοι κατεῖχαν τοὺς Ἅγιους Τόπους. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ ἀρκετὰς μάχης, οἱ σταυροφοροὶ νικήθηκαν καὶ ὁ βασιλεὺς συνελήθη ἀχμαλώτος. Ἡ Μαργαρίτα κάλεσε τότε τὸν γηραιό ἀλλὰ θαλῆρο μαρκεσιὸν ντὲ Ζανκεῖ, καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἄν ὁ Σαρακηνὸς καταλάβῃ καὶ τὴν πόλιν, σὰς ἔξωραγοῦ στήν πίστι ποὺ μοῦ ὀφείλετε, μαρκεσιὸν, νὰ μὴ μ' ἀφήσετε νὰ πέσοι ζωντανὴ ἀπὸ χεῖρα του!

—Ἡουχόστε, Μεγαλειότατη, τῆς ἀπάντησε ἀτάραχα ὁ μαρκεσιὸς. Ἀποκάσασα ἤδη, πῶν νὰ μοῦ τὸ πητὲ, νὰ σὰς κόψω τὸ κεφάλιν μὲ τὸ σπαθὶ μου!... Μιά βασίλισσα τῆς Γαλλίας δὲν πρέπει ποτὲ νὰ μολυνθῇ

γὺος Νοεὶ καὶ ἀριστερὰς τοῦς τῆ Σουλβια Οὐίλλιαμς.

Ὁ κύριος Νοεὶ, ἐπείρω ὅπως γύρισε κι' εἶπε τῆς γυναικίς του:

—Γιὰ κούττῃ τὴν ἀδελφὴ τῆς καμαριέρας σου μὲ τὸν νεαρὸ Ντουβάλ!... Φαίνεται πὸς εἶνε μιὰ πρώτης τάξεως θεατρίνα!...

Ἐκεῖνη ὡστόσο δὲν εἶπε τίποτα. Μόνον ποῦ θὰ ἤθελε νὰ πνίξη μὲ τὰ ἴδια τὰ χεῖρα τὸ Ραουὶ καὶ τὴ Νανά, ποῦ μιλοῦσαν τρυφερά, σάν δυὸ ἔρωτευμένοι!

Ἡ μόνη γυναίκα τῶρα ποῦ δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τίποτα ἀπὸ αὐτὴ τὴν παράξενη ἱστορία, ἦταν ἡ Σουλβια Οὐίλλιαμς. Κύτταξε δυο-τρεις φορὲς τὴν ὄμορφη Νανά κι' ἔστερα σήκωσε τοὺς ὤμους τῆς ἀδιάφορα καὶ παράγγειλε μιὰ δευτέρη μπουτίλλαι σαμπάνια.

ἀπὸ χεῖρα ἀπίστον!...

Ἐδῆντος ὁ σταυροφοροὶ συνθηκολόγησαν τότε μὲ τοὺς Σαρακηνούς καὶ ἡ τρομερὴ ἐπιθμία τῆς ἀτρομήτου βασιλείσης δὲν πραγματοποιήθηκε...

Κατὰ τὴ μάχη τῆς Τορφοῦ, τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα ἄρχισαν νὰ ἱποχοροῦν πανικόβλητα μπρὸς τὸν σιμητανικὰ πολυπληθέστερο ἔχθρο.

—Χαθίκαμε, στρατηγὶ μου!... γνήσιος τότε ὁ ταγματάρχης Σερβάντεν στὸν στρατηγὸν Κλεμεντῆ, ὁ ὅποιος κάλυψε τὰ πόλιν του.

—Θὰ σωθῆ ὅμως ὁ στρατός, ταγματάρχα, ἂν ἐσὺ καὶ τὸ τάγμα σου σταθῆτε ἐκεί στὴ γέφυρα τοῦ Μπουσσά καὶ σκοτωθῆτε ὡς τὸν τελευταῖον, ἄπερασίζοντάς τὴν!... ἀπάντησε ὁ στρατηγός.

Ὁ Σερβάντεν χαρῆστε μὲ τὸ σπαθὶ του, εἶχον νὰ δοῦναι μιὰ. Καὶ τοποθετώντας τὸ τάγμα του γύρω ἀπὸ τὴ γέφυρα, ἕπεστηξε τὴν ἱποχώρησι τοῦ κυρίου σώματος τοῦ στρατοῦ, πείτνοντάς νεαρός καὶ αὐτὸς καὶ πεντακόσιοι στρατιῶται, ἀπὸ τοὺς πεντακόσιους πείνητα τοῦ τάγματός του!...

Ὁ ἱπότης ντὲ Φορμυτὲ παρουσιάσει μιὰ μέρα — καὶ γιὰ πρώτη φορὰ — τὸν περίφημο κυροσφόρο Ζάν Μπάρτ στὸν βασιλεῖα Λουδοβίκο 14ο.

—Κύριε Ζάν Μπάρτ, σὰς πληροφοροῦ ὅτι σὰς προβίθεσα πρὸς σὲ ἱπποναύαρχο!... τοῦ εἶπε κατὰ τὴν παρουσίαν ὁ βασιλεὺς.

—Ἐκάνετε θαυμάσια, Μεγαλειότατε! ἀποκρίθηκε, μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ ἀφέλειά του, ὁ ἀτρόμητος θαλασσομάχος.

Ὁ ἀλλοκὸ χαμογελοῦσα κυρῆν γιὰ τὴν ἀπάντησι αὐτῆ, τὴν ὅποια ἔβρισκαν τόσο ἡλιθία, ὅσο καὶ ἀγενή.

—Ἀπατάσθε, κύριοι! τοὺς εἶπε τότε γαλιγῆν ὁ Λουδοβίκος. Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ δείχνει ὅτι ὁ κύριος ἔφερε καλὰ τὴν ἀξία του καὶ ὅτι ἐπαρκῆσεται νὰ μοῦ παρῶσχη στὸ μέλλον κανονίωμα δεξιμῆ τῆς!...

Κατὰ τὴ διάρκεια μιὰς μάχης, ὁ στρατηγὸς Κνυτὶν ἄκουγε τὸν ἱπποσπητὴ τοῦ ἱπολοχαγοῦ Μπαρκαῦ ντὲ Χιλιεὶ νὰ τοῦ διαβάθῃ μιὰ ἀναφορά.

Σαρακῆν, μιὰ ἔχθρικὴ σφαίρα σφύριξε μπρὸς σὲ ἀπροσά τοὺς καὶ τραυμάτισε τὸ χεῖρτι τῆς ἀναφορῆς, χάθηκε, δίχως νὰ πληγώσῃ κανέναν τοῦς.

Ὁ ἱπποσπητῆς, νεαρός στήν ἡλικία, παράχρησε λίγο καὶ σταμάτησε τὴν ἀνάγνωσι. Κι' ὁ Κνυτὶν χαμογελοῦντάς, τοῦ εἶπε :

—Ἐμπρός, φίλε μου!... Γιατὶ δυσκολεῖσαι νὰ ἐξακολουθήσῃς τὸ διάβασμα;... Τὸ πολὺ — πολὺ — μὰ λέξῃ νάσθης μονάχα, ἀπὸ τὸ τρίτημα τῆς σφαιρας... Ὅθ τὴν καταλάβοιμε ὅμως ἀπὸ τὸ νόμιμον τὸν παρακάτω λέξεων!...

Ὁ διάσημος ζωγράφος Πουσσόν, ἔζησε κάποτε ἐξοριστός στὴ Ρώμη, πᾶμπαντος σχεδόν, ἀλλὰ ἐνόθεος ἦεν. Ἐνα βράδιον, προεπιπνύοντας τὸν καρδιναλόν ντὲ Μάσσου — ὁ ὅποιος εἶχε λείπει τὸν ἐπισκεφθῆ — τοῦφεργε μόνος του μὲ τὸ λυχνόν νὰ κατεθῆ τὶς σκάλες.

—Σὲ λυποῖμαι, ἀγαπητὲ μου Πουσσόν! τοῦ εἶπε τότε μὲ συμπόνια ὁ ἀνότατος ἐκκλησιαστικὸς ἀξιωματικός. Ἐνε κοῖμαι νὰ μὴν ἔχης ὅστε ἔναν ἱπποτήτῃ!...

—Κι' ἐγὼ σὰς λυποῖμαι πῶς πολὺ, παντερώτατε, ἀποκρίθηκε χαμογελοῦντάς ὁ Πουσσόν. Ἐνε βᾶσταυ, μὴ τὴν ἀλήθεια, νάχτε τῶσους πολλοὺς ἱπποτέτες σὲ μέγαρό σας!...

Κατὰ τοὺς πολέμους τῆς Γαλιγῆς Ἐπαναστάσιος, εἶχε γίνει περίφημος γιὰ τὸ ψύχραμον θάρρος του ὁ λοχίας Ρουσσάδ.

Ἐλπίνοντας μιὰ μέρα, σὲ μιὰ μάχη, ἔναν στρατιωτῆν νὰ στεγᾶσῃ ἀπὸ τοὺς πόνους, τὸν ῥώτησε :

—Δὲν εἶνε καλύτερα νὰ πυροβολῆς, ἀντὶ νὰ οὐλοῦναι; ἔτσι :

—Μιὰ σφαῖρα μὸβστας τὸ κόκαλο τοῦ ὄμου! βρογγίσε ὁ στρατιώτης. Πῶς νὰ στηρίξω λοιπὸν τὸ δόλο μου;

—Στήριξέ τὸ στὸν ἀριστερὸ σου ὄμο καὶ ἐξακολουθᾶ τὴ δουλειά σου! ἀποκρίθηκε γαλιγῆν ὁ Ρουσσάδ.

Ἀντιγῶς ὅμως, σκοτώθηκε σὲ λίγο σὲ κάποια μάχη ὁ γενναῖος αὐτὸς λοχίας, γιὰ τὸν ὅποιο εἶνε πρόβλεπον μέλλον λαμπρότατο...

